

DE STOTTERAAR

Het heeft gesneeuwd, ziet ge wel.

Ik zei het nog, gisteren, tegen wie het maar horen wilde.

'Ja, Lancelot,' zeggen ze dan.

En: 't Is goed, jongen.'

Alsof ik twaalf ben en geen negenenvijftig.

Of: 'Kom een keer langs, ik heb nog wat oud ijzer staan.'

Dat ik iets zeg, hebben ze gehoord. Maar wat ik zeg? Nee, dat nooit.

Ze zijn altijd druk en haastig.

En zo rap.

Onze Tuur bijvoorbeeld, die heeft het druk.

Altijd strak in het pak, ondanks zijn dikke pens. Nooit een vlek, een scheur, geen pluisje verkeerd. Daar zit Germaine voor iets tussen, dat is zijn vrouw.

't Is te zeggen, zijn ex-vrouw.

Zij komt graag voornaam voor de dag. Dat heeft ze een keer verteld toen ik op kerstavond kwam eten en mijn kleren haar niet aanstonden. Ik had nochtans mijn beste broek aan. En een hemd. Ik draag anders nooit hemden. Een marcelleke en een T-shirt. Hemden, daar is veel te veel strijk aan. Ik was dat hemd alleen maar voor Alice gaan kopen. Ze was er niet. Allemaal moeite voor niets.

Ik snap niet helemaal wat Germaine bedoelt met dat voornaam.

Dat ik niet weet wat mensen bedoelen, dat heb ik vaak. Het is een beetje als een naam die op het puntje van uw tong ligt, maar die ge toch niet kunt vinden. Het schiet mij pas veel later door het hoofd, wat ze precies wilden zeggen.

'Bekakt,' zei onze pa, toen Germaine voor de eerste keer met onze Tuur mee naar huis kwam. Dat hij dat niet positief bedoelde, dat verstond ik wel. Onze pa zag de dingen veel klaarder.

Hij kreeg gelijk.

Voornaam, dju toch.

Ik weet wel dat het uw eerste naam is, diegene die voor uw familienaam staat. En dat ge er op officiële papieren meestal nog twee achter moet schrijven. Met een beetje chance zijn het korte, ik heb dat geluk niet. Maar dat zal ze wel niet bedoeld hebben, ons Germaine.

Zij zegt natuurlijk altijd Arthur, ik denk niet dat ze ooit Tuur heeft gezegd, toch niet dat ik het gehoord heb. Ik heb het niet zo op voornamen, dat zult ge wel zien als ik een beetje verder ben met vertellen.

Voornaam, begot.

In de rechtbank was Germaine niet zo voornaam. Ze heeft onze Tuur uitgemolken als een ordinaire melkkoe. Het huis, het kind, de chique voiture, ze wilde alles en ze kreeg het, dat verdomde serpent.

Onze pa had nog tegen Tuur gezegd: 'Trouw daar niet mee, het zal u berouwen.'

Madame Germaine.

Onze Tuur heeft niet geluisterd naar onze pa.

Pa zei het nog een keer, voor de duidelijkheid: 'Wie zijn gat verbrandt, moet op de blaren zitten.'

Tuur kon er niet mee lachen.

Ik stotter niet in mijn hoofd.

In het echt wel, veel, in elke zin, bij elk woord en als ik het op mijn zenuwen krijg, komt er niets meer uit, behalve 'K-, k-, k-.'

Ik ben negenenvijftig en toen ik geboren werd, noemde onze pa mij Lance-lot.

Lan-se-lot, zo spreekt ge 't uit.

In de klas moesten we het hardop zeggen.

Lan-ce-lot.

Arthur, mijn broer, die had het gemakkelijk.

'Tuur,' zei hij gewoon.

Dat kon ik moeilijk doen.

Ik deed het wel, maar dat was niet expres.

'Lan,' zei ik.

'Lan?' zei de meester. Zijn wenkbrauwen dansten wild op en neer. Ze leken op regenwormen op een natte zomerdag. Tuur en ik staken ze altijd met de grote schop uit de grond, voor pa zijn visdag. Ge moest opletten dat de schop niet op uw voeten viel. Zeer dat dat doet, daar hebt ge geen gedacht van. Maar 't is wel goed ijzer.

Ik krijg er toch wel een paar per week binnen, schoppen. Verplooid, ge kunt er nog van alles mee maken. En de steel kunt ge opstoken.

'Lancelot van Camelot!' riep Eddy van de beenhouwer. Hij leek op zijn moeder: ook zijn gezicht was een slagveld vol in mekaar gegroeide sproeten.

De meester kon er niet mee lachen. Niet met Eddy, die een vijf rond zijn sproeten kreeg.

Niet met mij, omdat ik mijn naam niet in één keer gezegd kreeg.

La-la-lance- lo-lo-lot.

Voor straf moest ik honderd keer schrijven: Lancelot Bernard Antoinette Deceuster.

Mijn klasgenoten lagen plat van het lachen omdat de meester Antoinette zei, maar ik snapte niet waarom ze lachten. Ik bedoel, er zaten wel vijftien Maria's bij, dat was bijna de helft van de klas toen en als dat geen vrouwen-naam is.

Enfin.

Ik heb nog altijd een heel schoon geschrift, zelfs Germaine heeft dat vroeger nog gezegd.

CAMELOT

Ik woon in Camelot.

Onze pa vond Deceuster geen goede naam voor een schroothandel. Hij was zot van Arthur.

Niet van mijn broer, nee, zo zot was hij daar niet van.

Van die andere Arthur was hij zot. Die met dat zwaard en die steen in Engeland. En Merlijn en zo. Er moet geloof ik nog ergens in Engeland een ronde tafel hangen. Niet de echte, volgens mij kan dat niet, maar toch een oud stuk rommel. Geen ijzer alleszins.

'Als er geen ijzer aan hangt, dan moet ge bij mij niet zijn,' zei onze pa tegen iedereen.

We hadden een dik boek over Arthur en geen moeder.

Die is in het kraambed gebleven toen ons Guinevere geboren werd. Ze zijn er samen ingebleven. Ik was acht en Tuur tien.

Onze pa stond erbij als een geslagen hond. Voor de eerste keer in mijn leven zag ik hem wenen. Een grote vent die snotterde als een wijf.

Het deed raar in mijn buik. Ik zei er maar niets van, het konden ook de frieten van ons Bobonne zijn. Ze veranderde het vet maar één keer per jaar.

Ik wist niet hoe we gingen overleven zonder ons moeder. Onze pa kon met ijzer overweg, maar niet met pannen en potten. En ijzer kunt ge niet vreten. Ik heb het geprobeerd, toen ik klein was. Ik slikte een paar bouten door en vlam: stekende maagpijn en een week lang miserie op de wc. En onze pa, met een stokje achter de deur, om in de stront te roeren om te kijken of ze er al uit waren gekomen.

'Wat vanboven erin gaat, komt er langs onder meestal terug uit,' had meneer de dokter gezegd. Met zo'n lachje.

Toen pa eindelijk iets in mijn stront had gevonden, kwam hij naar buiten en gaf mij een goed pak rammel. Zodat ik dat ijzervreten zou laten.

Geloof mij, ik heb het geen twee keer gedaan. Ze mogen veel zeggen van mij, maar niet dat ik twee keer dezelfde fout maak.

Tuur wel, maar dat is voor straks.

Ik was ook blij voor Guinevere dat ze 't niet overleefd had.

Dat klinkt misschien wreed, maar het is zo.

Om te beginnen kunt ge dat niet afkorten. Tuur is met zijn gat in de boter gevallen, wat dat betreft. Buiten Germaine zei nooit iemand Arthur.

Guinevere kunt ge niet afkorten.

En probeer Lancelot maar een keer af te korten.

Lan?

Lot gaat ook niet, want dat is een vrouwennaam.

Nu zeggen de mensen soms Lance. Maar dat doet te veel aan die coureur denken, die met zijn grote spijt. Het was op tv, ik heb het allemaal gezien. Alles wat ge daar ziet, is eigenlijk een grote farce. Zo wenen op commando, ge moet dat maar kunnen.

Bobonne zei na de begrafenis maar één zin. 'Guinevere is een onnozele naam, Gust. Ge wist dat ons Rozanne er niet van moest weten.'

Toen ging ze frieten bakken voor de begrafenisstoet arriveerde.

Ik geloof dat er veel met diarree zaten, de dag nadien.

Onze pa stopte uiteindelijk met janken en ging weer aan het werk. De hele dag sleepte hij met schroot. 's Avonds, na het eten, vertelde hij ons uit het boek van Arthur en het zwaard. Aan mij en aan Tuur. Tuur, die vond dat hij te groot was voor verhalen, maar toch met blinkende ogen en rode oren luisterde en dan nachtmerries kreeg.

'Ssst,' deed ik dan, dat kon ik goed, en in één keer. 'Ssst.' En Tuur sliep verder.

Marie van café De Torre kwam bij ons kuisen en koken.

Pa trok zich dat allemaal niet aan.

Een tijd daarna maakte pa een bord met letters.

'Lancelot, lees een keer wat erop staat, jongen,' zei hij.

'Ka-,' zei ik. 'Ka-.'

Hij werd ongeduldig en klopte zijn pijp uit.

'Lees nu toch, jongen.'

In mijn hoofd had ik al lang gelezen. In mijn hoofd schreeuwde ik het woord, wel duizend keer, of nee, een miljoen keer.

Camelot, Camelot, Camelot!

Maar verder dan 'Ka-, ka-,' geraakte ik niet.

Onze pa draaide zich om en liep weg.

Hij is nog vaak weg moeten lopen.

Ik werd een kei in zwijgen.

Pa hing het bord boven de ingang van de schroothandel en vertrok met zijn camionette. De baan op, dat deed hij het liefst. 's Morgens vroeg kwam er toch niemand schroot afleveren. Hij was een ouderwetse ijzerboer, die liever de deuren afging dan thuis zijn broek te verslijten.

Of misschien vond hij Camelot eenzaam, zonder ons moeder. Tuur en ik maakten nochtans lawaai genoeg.

Marie kwam 's morgens, deed de was en de plas en maakte eten voor ons.

Daarna ging ze haar café opendoen.

Het leven was simpel en ik dacht dat het altijd zo zou blijven.